

[Socialministeren.]

undgås. Samtidig blev det overdraget udvalget at tage stilling til en række andre spørgsmål om ændringer i invaliderentelovgivningen, som var rejst i en henvendelse fra De samvirkende Invalideorganisationer til folketingsudvalget vedrørende loven af 4. juli 1946.

Dette udvalg, hvori invalideorganisationerne har været repræsenteret, har afgivet betænkning i maj i år, og det forslag, som jeg nu har den ære at fremsætte, bygger i det væsentlige på denne betænkning. Sammen med lovforslaget er betænkningen omdelt til de ærede medlemmer, og jeg skal derfor med hensyn til enkelthederne i udvalgets overvejelser henviser til betænkningen.

Jeg skal dog straks bemærke, at lovforslaget indeholder forskellige ændringer i folkeforsikringsloven, som udvalget ikke har beskæftiget sig med, men som man har anset det for praktisk at søge gennemført samtidig. Det drejer sig om ændringerne til § 56, stk. 2 og 5, til § 57 og til § 60, stk. 6. De foreslåede ændringer i disse bestemmelser har endvidere medført, at der har måttet foretages enkelte ændringer i det af udvalget udarbejdede forslag, ligesom de har nødvendiggjort tilføjelsen af et par overgangsbestemmelser.

Jeg skal nu først vende mig til forslaget hovedspørgsmål, nemlig den foreslåede ændring af bestemmelsen om invaliditetsbegrebet.

Som det fremgår af betænkningen og bemærkningerne til lovforslaget, har udvalget overvejet en række forskellige løsninger og har sluttelig foreslået at erstatte den faste trediedelsgrænse med en bestemmelse om, at adgangen til invaliderente skal være betinget af, at erhvervsevnen er betydeligt nedsat. Dette forslag har man fra ministeriets side ment at kunne tilslutte sig. Ved en sådan ordning vil man ikke behøve på afgørende måde at bryde med de nugældende principper for tilkendelse af invaliderente, og det bør man heller ikke gøre. Det må som fremhævet af udvalget fortsat være en betingelse for at kunne få invaliderente, at der foreligger en betydelig invaliditet, og der må som udgangspunkt fortsat kræves væsentlig den samme nedsættelse af erhvervsevnen som hidtil for at kunne få tilstået invaliderente. Men der vil efter indførelsen af det mere elastiske invaliditetsbegreb blive mulighed for at underkaste de enkelte tilfælde en mere individuel bedømmelse, idet man ikke er bundet til nogen bestemt grænse, men — naturligvis stadig under forudsæt-

ning af, at der foreligger en væsentlig lægelig invaliditet — kan tilkende invaliderente efter et samlet skøn over de foreliggende konkrete forhold.

Jeg skal endvidere henviser til bemærkningerne til § 38, hvoraf det fremgår, at invaliditetsbegrebet fremtidig skal fortolkes i overensstemmelse med en såkaldt „kronegrænseregulering“. Ved kronegrænsen forstås man invaliderentens beløb, og regelen går derefter netop ud på, at personer, hos hvem der lægeligt kan konstateres en væsentlig invaliditet, og hvis erhvervsindtægt som følge heraf ligger under denne kronegrænse, eller som på grund af invaliditeten ikke skønnes at kunne tjene et til kronegrænsen svarende beløb, ikke på grund af den faktiske indtægt eller indtægtsmulighed skal være afskåret fra at opnå eller fortsat at bevare invaliderente.

Som det fremgår af det i bemærkningerne anførte eksempel, vil altså personer tilhørende fag med et lavt lønniveau kunne få invaliderente tilkendt, selvom deres erhvervsevne ikke kan anses for nedsat til $\frac{1}{3}$ af det normale for vedkommende fag. Samme lidelse vil således kunne blive bedømt forskelligt, alt eftersom der er tale om fag med høj eller lav normalindtægt, men dette resultat må også anses for rigtigt, da en lidelse vil virke mere tyngende, jo nærmere den pågældendes persons normalindtægt ligger ved eksistensminimumet.

Foruden til de pågældendes lønmæssige placering vil man ved det foreslåede smidigere invaliditetsbegreb kunne tage hensyn til en række andre forhold, som efter den gældende ordning kun kan tillægges ringe eller ingen betydning; i lovforslaget har man særlig fundet anledning til at nævne arbejdsmarkedsforholdene som et moment, der kan tillægges betydning.

Jeg finder også anledning til at nævne, at man efter den nye ordning efter omstændighederne kan anlægge en noget mildere bedømmelse, når der er tale om inddragning af rente, end når der er spørgsmål om tilkendelse. En sådan forskel i bedømmelsen kan være rimelig, idet det ofte vil ramme en person hårdere at miste renten end at få afslag på et andragende om tilkendelse af rente.

I forbindelse med forslaget om ændringen af invaliditetsbegrebet, som medfører de foreslåede ændringer i §§ 1 og 38, skal jeg omtale den foreslåede ændring af folkeforsikringslovens § 56, stk. 3, da disse forslag står i nær forbindelse med hinanden. Ved dette sidste forslag tilsigter man for det første at mildne overgangen fra rente til